

Озрен Пејровић

МАШИНЕ, ПИСАЋЕ

ВИШЕСПРАТНИЦЕ, ТЕРАРИЈУМИ

Саградише једнообразне грађевине,
уз помоћ кранова теренски дунђери –
за горштаке (сатеране са околних планина) –
дрско у висину где је ваздух ређи,
ал' (за ведрих дана) поглед ка завичају већи.
У почетку, тако бар веле ретки староседеоци
предратних (каратаванских) уџерица,
отуда није допирала бука (тарапана);
смеће није бацано с прозора ил' тераса;
и светла су, понегде, до пред поноћ: горела.
Није било чак ни смрти, других изненађења;
текле су споро (након револуције) младе
године. Толико неосетно да вишеспратнице
постадоше: тераријуми – претесни за
наследнике који даноноћно сатиру:
кртину, кољиво, колоид и кљук.

МАШИНЕ, ПИСАЋЕ

Касно је да делатност прошире ил' замене –
сада (у потпуном миру) паучину штрикају.
А све је требало да буде другачије: да никада
не остаре; да њихова цена (на берзи) увек
благо расте – без опадања.

На симболе и дирке: нахватала се буђ;
никотин и разни алкохоли, кафе (са и без:
шећера), ужурбане руке (са и без: ноктију) –
загадише им и разблажише (некад, барем
је тако изгледало) железну вољу и крв.

Ни рачуноводства их више не воде на
рачуну: основна средства. Ипак, биће много
дана без електрике; и (пуњени) људи ће
немајући куд, поново да зуре у девичанске
кринолине – тих, времешних госпођица.

ПСОВКА

У тренуцима предаха, од крце
лепљив је, иначе разиграни језик;
ипак, непце му је небо, а зачета
(из Срца) мисао – шапа невидљива
која захвата: шта стигне... ако стигне.
Упркос катрану, пљувачки љутој
отпослатој у страну – док у брлогу
ашовом преврћеш смрзлу балегу –
и док гмацаву, устајалу мокраћу
(која налику биберу пали твоје грло)
засипаш: меком, тополском струготином –
хитнуо би у овај азимут, у сазвежђа
и сателите (изнад главе) – неколико речи!
Премда, не можеш окренути ствари,
и никако изменити ситуацију –
течном, питорескном сложеницом:
наоружане спирогице, ходајуће абортусе,
генетске промашаје и будуће јефтине
јетрене паштете: шаљеш право –
у врелу, ђаволску и јалову: материну!

ПИСМО

За Е. Коцбека

Иду, некако иду, дани земаљски –
и остављају (невидљиве) брадавице
на мозгу. Магле јахачи и ултра
модернисти, још увек нерањавани –
покушавају немогуће: *perpetuum
mobile*: на бодљикавој жици – мада,
колико ме чуло вида служи: јесу
у трансу, али вештачком – фелеричном
и фармакодинамичном; голим табанима,
искључиви за (логичну) различитост:
подојени (већ натрулим) глобализмом –
пљуцкају по жеравици и Историји!
И говоре (певају): неће бити нових
ратова, ни економских суноврата –
као да то баш од њих зависи.
Потом, одасвуд, бомбардују ме њиховим
(сумњивим) закључком: да су мали
Језици исто што и мали Народи!
Ето, ја сам се већ задихао – лудаци
(по опредељењу), болесници (по хтењу):
колико теби, толико и мени – ништа
више не могу да учине! Премало сам
паметан а превише неспретан док сат
са леве руке премештам на десну
потколеницу, покушавајући да уловим
дамар – јутро је зелено, дан ће бити
(вероватно) пивски; а ноћ: врло бучна,
заводничка и неповратна.